

που δεν έσβησε. Και φαινόταν καθαρά από τ' ανοιχτό παράθυρο.

Άρχιζε κιόλας κι έμπαινε σ' εφαρμογή το «σχέδιο» τους στη δεύτερη φάση του. Έπρεπε μονάχα να προσέχουν. Γι' αυτό κι η προσοχή τους συγκεντρώθηκε σε θορύβους, σε σκιές, ακόμα και στο απαλό φύσημα τ' αγέρα.

Το μισοφαγωμένο φεγγάρι φώτιζε το δρόμο τους να μη σκοντάψουν, να μη λοξοδρομήσουν. Ο κατηφορικός δρόμος τούς φάνηκε πιο σύντομος. Ούτε που το κατάλαβαν πως κατέβηκαν κιόλας. Λοιπόν, έπρεπε να είναι πάρα πολύ προσεχτικοί από τώρα και μπρος. Ως τώρα δεν είδαν ψυχή Θεού να πλανιέται, ούτε άκουσαν φωνή καμιά. Μονάχα τις ανάσες τους.

Ερημιά. Έφτασαν σ' ένα μονοπάτι. Δεξιά κι αριστερά γέρικες ελιές έριχναν τις σκιές τους. Περπατώντας ένιωθαν να τρίζουν κάτω από τα παπούτσια τους οι ξερές αγκαθιές και τα χόρτα. Ο κεντρικός δρόμος του χωριού, ο ασφαλτωμένος, ήταν αρκετά μακριά, στ' ανατολικά τους. Ίσως απ' εκεί θα 'χαν κάποιο φυλάκιο με Τούρκους φρουρούς.

Εκεί που τέλειωνε το μονοπάτι αντάμωσαν ένα χωματόδρομο. Ο χωματόδρομος τούτος προχωρώντας ανατολικά έβρισκε τον ασφαλτωμένο δρόμο.

Ξαφνικά ακούστηκε ένας θόρυβος, σαν βήματα στα ξερά χόρτα. Μεμιάς βρέθηκαν και τα δυο μπρούμυτα, ακίνητα, κρατώντας και την αναπνοή τους ακόμα. Κουνήθηκε λίγο ο Πετρής. Ξανά επαναλαμβάνεται ο ίδιος θόρυβος. Και τότε κατάλαβαν. Ήταν μια

μικρή δόμη* λίγο πιο κάτω. Ξέφευγαν μερικές πέτρες στο βήμα τους και κατρακυλούσαν χαμηλά ως το χωματόδρομο. Αυτό ήταν και μια προειδοποίηση να κατέβουν προσεχτικά. Για φαντάσου από απροσεξία ή αφηρημάδα να κυλούσαν κι οι δυο τους και να βρίσκονταν στο πι και φι στο χωματόδρομο. Θα γινόταν θόρυβος, που θα τους ξεσήκωνε όλους.

Να που φτάσανε στο πρώτο σπίτι: του Στάθη. Τ' άλλα σπίτια του χωριού ξεκινούσαν από κάποια απόσταση κι έτσι, αν τα κατάφεραν κι έμπαιναν εδώ απαρατήρητοι, δε θα τους έπαιρνε είδηση κανένας άλλος.

Προχώρησαν αλαφροπατώντας προς τις φραγκοσυκιές και το χαμηλό τοίχο. Απέφυγαν να περάσουν μπροστά από το ανοιχτό παράθυρο και το χλομό του φως. Ποιος ξέρει τι μάτια θα τους έβλεπαν! Κάθισαν στη ρίζα της φραγκοσυκιάς ακουμπώντας την πλάτη τους στο περιτοίχισμα. Ησυχία μεγάλη. Ούτε σκυλιά, ούτε κοκόρια. Ο Στάθης πήρε μια μικρή πέτρα και την πέταξε πίσω από τον τοίχο προς τη γωνιά.

— Τι κάνεις εκεί; ρώτησε ο Πετρός.

— Έριξα μια πέτρα πάνω από τον ορνιθώνα. Είμαι βέβαιος πως δεν υπάρχει ούτε μια κότα.

— Είχατε πολλές;

— Πάνω από πενήντα. Κάθε μέρα η μητέρα γέμιζε ένα πανεράκι φρέσκα αυγά.

Και συνέχισε με ανακούφιση:

---

* δόμη: ξερότοιχος, κυρίως χωρίς πηλό (από το ρήμα δέμω = χτίζω).

—Ως τώρα καλά πάμε.

—Άδικα είχαμε τόσο φόβο, παρατήρησε κι ο Πε-
τρής.

Ο Στάθης διαμαρτυρήθηκε εκ τους ασφαλούς:

—Με συγχωρείς. Μα εγώ, κύριε Πέτρο, αν θυμάσαι
καλά, δε φοβόμουν καθόλου. Ούτε πριν ούτε και τώρα
φοβάμαι. Εσύ αν έχεις μέσα σου φόβο, άλλη κουβέντα,
είπε θιγμένος ο Στάθης.

Όμως πραγματικά δεν είχε διάθεση για τσακω-
μούς και λογομαχίες. Αυτό το 'ξερε ο Πετρής. Και πα-
ρόλο που του 'ρθε να πει «είναι γιατί δε συναντήσαμε
καμιά δυσκολία και κανένα κίνδυνο», σιώπησε. Μέσα
του όμως είπε: «Να δούμε πιο κάτω». Το σκεφτόταν,
μα όχι, δε φοβόταν! Δίπλα στο Στάθη νιώθει ασφά-
λεια, σιγουριά, αυτό είναι αλήθεια.

—Και τώρα τι κάνουμε; ρώτησε ο Πετρής κι η δεύτε-
ρη φάση του «σχεδίου» έσβησε μεμιάς στο μυαλό του.

—Βλέπω δε θυμάσαι τίποτα! παρατήρησε ξανά αυ-
στηρά ο Στάθης, χωρίς να πάψει να νιώθει μια απεριό-
ριστη αγάπη για το σύντροφό του.

Και συνέχισε:

—Τα επαναλαμβάνω για το καλό του σκοπού μας:
Θα πηδήσει ο ένας —εγώ δηλαδή— από τούτο τον τοί-
χο στη στέγη του ορνιθώνα. Είναι εύκολο, βλέπεις,
γιατί είναι κι ο τοίχος χαμηλός και ο ορνιθώνας.

Και ύστερα συμπλήρωσε:

—Να μη φοβόμαστε πως θα ξυπνήσουν οι κότες και
θ' αρχίσουν κακαρίσματα. Γιατί; Απλούστατα δεν υ-
πάρχουν κότες. Τις έφαγαν οι εισβολείς.